

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/40/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1614010101
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Blažová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1614010101.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Blažovej a členov senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného M. S. a spol. pre prečin výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaných M. S. a E. S. proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp.zn. 2T/22/2014 zo dňa 05. 01. 2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. 05. 2015 takto

r o z h o d o l i :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému E.i S., nar. XX.XX.XXXX v F., v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

E. S., nar. XX.XX.XXXX v F., bytom U. XXX/X, Y.,

podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky sp.zn. 2Pv 161/2013 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe, že

dňa 25. 12. 2012 počas diskotéky v čase okolo 02:00 hod v Z. 54, v hoteli E. na Zámockej ulici č. 1 v Malackách pristúpil zozadu obvinený M. S. k Y. R., nar. XX. XX. XXXX, ktorý bol v tom čase pri bare spolu s Y. Z., nar. XX. XX. XXXX, a T. U., nar. XX. XX. XXXX, následne po predchádzajúcom poťukávaní po pleci od obvineného M. S., sa Y. R. otočil, a vtedy ho zasiahol obvinený M. S. päťou do oblasti nosa, v dôsledku čoho sa mu spustila z nosa krv, následne chcel situáciu upokojiť poškodený Y. Z., ktorý utŕžil od obvineného M. S. úder do tváre, v dôsledku čoho poškodený spadol na zem, kde k nemu pristúpili obvinení M. S. a E. S. s ďalšími bližšie nestotožnenými osobami, poškodeného Y. Z. udierali a kopali do oblasti hlavy a hrudníka, čím mu takto spôsobili povrchové zranenia - tržné rany v oblasti ľavej strany tváre, nosa a ľavého obočia a pomliaždenie a krvácanie nosa, s potrebou liečenia v rozsahu 7 až 10 dní, bez obmedzenia v bežných činnostiach života, s práceneschopnosťou nepresahujúcou 5 dní,

nakoľko skutok nie je trestným činom.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného M. S., nar. XX. XX. XXXX v F., z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaných M. S. a E. S. vinnými zo spáchania prečinu výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a)

Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 25.12.2012 počas diskotéky v čase okolo 02.00 hod v Clube XX, v hoteli E. na Zámockej ulici č. 1 v Malackách, pristúpil zozadu obvinený M. S. k Y. R., nar. XX. XX. XXXX, ktorý bol v tom čase pri bare spolu s Y. Z., nar. XX. XX. XXXX, a T. U., nar. XX. XX. XXXX, následne po predchádzajúcom potukávaní po pleci od obvineného M. S., sa Y. R. otočil a vtedy ho zasiahol obvinený M. S. pästou do oblasti nosa, v dôsledku čoho sa mu spustila z nosa krv, následne chcel situáciu upokojiť poškodený Y. Z., ktorý utŕžil od obvineného M. S. úder do tváre, v dôsledku čoho poškodený spadol na zem, kde k nemu pristúpili obvinení M. S. a E. S. s ďalšími bližšie nestotožnenými osobami, poškodeného Y. Z. udierali a kopali do oblasti hlavy a hrudníka, čím mu takto spôsobili povrchové zranenia - tržné rany v oblasti ľavej strany tváre, nosa a ľavého obočia a pomliaždenie a krvácanie nosa, s potrebou liečenia v rozsahu 7 až 10 dní, bez obmedzenia v bežných činnostiach života, s práceneschopnosťou nepresahujúcou 5 dní.

Obžalovanému M. S. za to súd podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 42, ods. 1, ods. 2, § 38 ods. 4, § 37 písm. h) Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 16 mesiacov, za súčasného zrušenia výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V sp.zn. OT/12/2013 zo dňa 10. 01. 2013 ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Tiež mu bol podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložený trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 2 roky.

Obžalovanému E. S. súd podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podali obaja obžalovaní prostredníctvom obhajcu v zákonnej lehote dňa 13. 01. 2015 odvolanie. Odvolanie obhajca odôvodnil osobitným podaním doručeným súdu dňa 25. 03. 2015, kedy upresnil, že odvolanie smeruje voči výrokom o vine, výrokom o treste ako aj voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Napadnutému rozsudku obžalovaní prostredníctvom obhajcu vytýkajú, že súd neprihliadol na rozpory vo výpovediach svedkov obžaloby a bezdôvodne neuveril svedkom obhajoby, ktorí sú v rovnakom priateľskom vzťahu k obžalovaným ako svedkovia obžaloby k poškodenému. Napr. poškodený uviedol, že keď po údere spadol, bol otrasený, a pripustil, že nachvíľu aj prestal vnímať, pričom práve v tomto čase mal opoznať obžalovaných, teda nieže by nevedel popísať jednotlivé štádiá

útoku podrobnejšie v dôsledku tohto, ako sa uvádza v odôvodnení napadnutého rozsudku, ale nadobudnutie pamäťovej stopy v opoznaní obžalovaných je sporné vzhľadom na uvedené. O zhodnej výpovedi svedka R. a svedka S. nemožno hovoriť, nakoľko svedok R. vypovedal, že konflikt skončili príslušníci SBS, pričom svedok S. ich prítomnosť nezaregistroval. L. T. taktiež rozporuplne opisuje útok na svedka R., vzhľadom na to, že útok predchádzala slovná výmena medzi obžalovaným S. a svedkom R., pričom toto svedok T. nezaregistroval. T. je chronológia úkonov, ktoré poškodený vykonal po údajnom útoku, keď teda mal byť napadnutý niekedy v čase o 02:00 hod, a podľa jeho výpovede mal ísť okamžite po údajnom útoku vec oznámiť na políciu, pričom zápisnica o trestnom oznámení je datovaná

25. 12. 2011 o 05:45 hod. Po oznámení veci, mal poškodený ísť na ošetrovanie do nemocnice, podľa lekárskej správy však bol poškodený ošetrovaný o 03:50 hod. Pochybné je aj tvrdenie poškodeného, že mu po privolaní pohotovosti bolo oznámené, že preňho môže prísť sanitka až za pol hodinu, ako aj jeho druhotná verzia, že mal ísť hneď po útoku na ošetrovanie, a až potom na políciu, ktoré prezentoval vo výpovedi zo dňa 21. 10. 2013. Je teda otázne, kto a akým spôsobom spôsobil poškodenému zranenia špecifikované v lekárskom potvrdení zo dňa 10. 01. 2013, pretože vzhľadom na poukázany

časový nepomer to nemohli byť obžalovaní, ale iné osoby. Vo vzťahu k obžalovanému E. S., je potrebné poukázať na skutočnosť, že počas celého konania nebol produkovaný ani jeden priamy a nepochybný dôkaz o tom, že by útočil na poškodeného. Svedok E. J. v prípravnom konaní uviedol, že pri údajnom incidente mala

byť väčšia tlupa ľudí, ktorých nepoznal, pričom pri jeho výsluchu na pojednávaní dňa 05. 01. 2015, si nevedel spomenúť na žiadnu skutočnosť vzťahujúcu sa k údajnému útoku. Poškodený uviedol, že opoznal obžalovaného E. až keď bol na zemi, pričom v tom čase mal byť otrásený a aj prestal vnímať. Svedok T. Valúch vypovedal v prípravnom konaní k účasti obžalovaného E. na údajnom útoku, až počas jeho výsluchu dňa 21. 10. 2013, pričom počas jeho doterajších výsluchov vypovedal, že nevidel útok, nepozná osobu, ktorá strkala do svedka Y. R., pričom až vo výsluchu zo dňa 21. 10. 2013 uviedol, že na svedka Y. Juzu útočil obžalovaný E., čo je v rozpore s výpoveďou poškodeného a svedka Y. R.. V rámci pojednávania dňa 22. 09. 2014 sa svedok U. vyjadril, že o účasti obžalovaného E. vedel nepriamo, a to od poškodeného, ktorý mu toto uviedol až počas vyšetrovania. Zhrnutím uvedeného sú zrejmé závažné rozpory vo výpovediach svedkov obžaloby, ktoré vážne spochybňujú účasť obžalovaného E. S. na údajnom útoku, a taktiež vyvolávajú dôvodné pochybnosti o priebehu skutku. Vo vzťahu k obžalovanému M. S. poukazuje obhajoba na výpoveď poškodeného, ktorý opisoval údajný útok obžalovaného M. na svedka Y. R. tak, že obžalovaný najprv Juzu potukal po ramene, došlo k slovnej potýčke a až po ďalšom jeho otočení ho mal obžalovaný udrieť päšťou do nosa. Na hlavnom pojednávaní hovoril R. o facke otvorenou dlaňou po tvári bez predchádzajúcej slovnej potýčky. Poškodený napokon uviedol, že pripúšťa stratu vedomia pri prvom údere, pričom práve v tomto období mal opoznať oboch obžalovaných. Je otázne, ako mohol poškodený vedieť, kto naňho útočil, keď pripustil, že práve v tomto čase prestal vnímať. V ďalšej časti odvolania obhajoba poukazuje na konkrétne rozpory vo výpovediach svedkov S., U. a T.. Na rozdiel od svedkov obžaloby, vo výpovediach svedkov obhajoby sa žiadne závažné rozpory nevyskytli. Záverom obhajoba poukazuje na neprimeranosť trestu s poukazom na osoby obžalovaných a účel trestu, kedy by zákonu zodpovedalo uloženie peňažného trestu. Trestná vec mala byť vyhodnotená v zmysle zásady in dubio pro reo a obžalovaný mali byť spod obžaloby Okresnej prokuratúry Malacky v plnom rozsahu oslobodení. Obhajca považoval za potrebné poukázať na závažné porušenie práva na obhajobu, pričom k tomuto došlo v prípravnom konaní, a to keď obžalovaným bol zo strany povereného príslušníka zamietnutý návrh na doplnenie dokazovania, pričom včas podanou sťažnosťou dozorujúci prokurátor uložil pokynom zo dňa 27. 11. 2013 poverenému príslušníkovi, aby vypočul navrhnutých svedkov obžalovaných. Poverený príslušník vykonal výsluch iba dvoch navrhovaných svedkov z celkového počtu piatich. Evidentne bolo obžalovaným odopreté navrhovať skutočnosti slúžiace na ich obhajobu. Vzhľadom na uvedené obžalovaní prostredníctvom obhajcu navrhli odvolaciemu súdu zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a obžalovaných podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku alebo podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodiť.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaní prostredníctvom obhajcu uviedli, že boli uznaní za vinných na základe „slabej“ dôkaznej situácie. Vo vzťahu k obžalovanému E. S. nebol produkovaný žiadny taký dôkaz, na základe ktorého by bolo možné bezpochyby ustáliť jeho vinu. Ide o mladého človeka, ktorý je študentom právnickej fakulty a prípadné jeho odsúdenie by malo negatívny dopad na jeho budúci život. Navrhli krajskému súdu, aby zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol rozsudkom tak, že oboch obžalovaných podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodí.

Zástupkyňa Krajskej prokuratúry Bratislava považovala napadnutý rozsudok vo všetkých jeho výrokoch za správny, a preto navrhla odvolania oboch obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 8 Trestného zákona trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Podľa § 94 ods. 1 Trestného zákona osoba, ktorá v čase spáchania trestného činu dovŕšila štrnásť rok a neprekročila osemnásť rok svojho veku, sa považuje za mladistvú.

Podľa § 95 ods. 2 Trestného zákona prečin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, nie je trestným činom, ak ho spáchal mladistvý a ak je jeho závažnosť malá.

Podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak skutok nie je trestným činom.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok, ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Trestného poriadku) primárne konštatoval prípustnosť odvolania oboch obžalovaných (306 ods. 1 Trestného poriadku) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykane, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného E. S. je dôvodné, hoci z iných dôvodov, než uvádza odvolateľ, a súčasne že odvolanie obžalovaného M. S. je nedôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné na rozhodnutie o obžalobe tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku, tieto dôkazy vo vzťahu k priebehu skutkového deja aj správne jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil, avšak vo vzťahu k obžalovanému E. S. vyvodil z neho nesprávne právne závery, keď neprihliadol na všetky známe okolnosti prípadu, najmä na pomery obžalovaného E. S., ktorý mal v čase skutku 17 rokov, čo súd prvého stupňa opomenul zohľadniť pri hodnotení závažnosti jeho konania v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že prokurátor podal dňa 20. 03. 2014 na M. S. a E. S. obžalobu pre prečin výtržníctva spolupáchatel'stvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v úvodnej časti tohto rozsudku.

Obaja obžalovaní na hlavnom pojednávaní učinili vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že sú nevinní, preto súd vykonal vo veci dokazovanie. Vypočul obžalovaných M. S. a E. S., svedkov Y. Z., Y. R., E. S., T. U., E. T., E. U., Y. Q., Y. U. a E. J., podľa § 269 Trestného poriadku prečítal listinné dôkazy, najmä lekársku správu o zranení poškodeného Y. Z. a o zdravotnom stave E. S., správy

o povesti oboch obžalovaných a trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava V sp.zn. OT/12/2013 zo dňa 10. 01. 2013, pričom zistil skutkový stav tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Obžalovaný M. S. na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a odmietol vypovedať, neskôr v priebehu hlavného pojednávania sa vypovedať rozhodol. Uviedol, že nikoho neudrel ani nenapadol, len chránil brata, ktorého podľa vyjadrenia svedkyne U. niekto strhol zo stoličky. Prišli SBS-kári, a následne sa obžalovaní presunuli k inému baru, pričom Z. udrel päťou obžalovaného M. S. do tváre.

Obžalovaný M. S. tiež využil svoje právo a odmietol vypovedať, preto súd podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku prečítal jeho výpoveď z prípravného konania. Vtedy poprel spáchanie skutku s odôvodnením, že konflikt začal Z. a spol. na toailete, preto obžalovaný E. S. požiadal prostredníctvom svojho otca o pomoc SBS, ktorá ich vyviedla, pričom Z. ešte udrel jeho brata M., a prítomným sa im vyhrážali zabitím.

Svedkovia Y. R., Y. Z., E. S. a E. T. opísali skutok v súlade so skutkovou vetou obžaloby s tým, že Z. dostal od M. S. päťou do tváre, padol na zem, kde obžalovaný pokračoval v útoku. Svedok R. nevidel, že by ho kopal aj E. S., svedok S. medzi viacerými kopajúcimi útočníkmi videl aj E. S.. Svedok U. incident nevidel, vypovedal len k udalostiam po skutku, keď videl Z. nestabilného a krvavého.

Svedkovia E. U., Y. Q. a Y. U. uviedli, že neznámy muž najprv strhol z barovej stoličky E. S., a keď tohto muža SBS vyvádzala von, vytrhol sa im, a päťou udrel M. S. do tváre.

Z listinných dôkazov odvolací súd poukazuje na lekársku správu, podľa ktorej poškodený Y. Z. utrpel pomliaždenie hlavy, ktoré vzniklo tupými údermi, tržnozmliaždenú ranu očnice a krvácanie z nosa.

Odvolací súd sa plne stotožňuje s hodnotiacimi úvahami súdu prvého stupňa ohľadom priebehu skutku. Z vykonaného dokazovania vyplynul jednoznačný záver o tom, kto koho na diskotéke napadol, keď Y. Z. na rozdiel od M. S. utrpel preukázateľné zranenia, ktoré zodpovedajú viacerým úderom tupým predmetom do oblasti tváre. Vznik zranení útokom najmä obžalovaného M. S. objasňuje skupina svedeckých výpovedí Y. R., Y. Z., E. S. a E. T., a tiež výpoveď svedka E. J., ktorú súd prvého stupňa podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní prečítal. K odvolacej námietke obhajoby o vnútornej rozporuplnosti týchto usvedčujúcich dôkazov odvolací súd uvádza, že o okolnostiach uvedených v skutkovej vete svedkovia vypovedali zhodne, rozpory sa týkajú nepodstatných záležitostí, pričom vzhľadom na to, že skutok sa odohral na diskotéke pred viac ako dvoma rokmi, indikuje tento druh rozporov skôr autenticitu výpovedí než ich nehodnovnosť. Na druhej strane výpovede svedkov obhajoby, z ktorých vyplýva, že poškodený Chovan mal pri vyvádzaní usporiadateľmi udrieť obžalovaného M. S., sú nielen úplne identické vo formulácii toho, že usporiadatelia vyvádzali von Z., ktorý udrel M. S., ale najmä z ich obsahu nevyplýva, že by incident videli od začiatku, na rozdiel od skupiny svedkov obžaloby. Aj keby mal obžalovaný E. S. problém s prítomnými na diskotéke počas pobytu na toailete, a následne pri bare by došlo k „strkanici“, nič neoprávňovalo obžalovaného M. S. päťou udrieť do tváre iného človeka a spôsobiť mu zranenia. Odvolací súd si v plnej miere osvojil odôvodnenie skutkových okolností súdom prvého stupňa a poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku bez potreby dôvody podrobne znova opakovať.

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď konanie obžalovaného M. S. právne kvalifikoval ako prečin výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, nakoľko tento sa dopustil výtržnosti, keď verejne fyzicky napadol iného.

Naopak, v prípade obžalovaného E. S. bolo potrebné zvlášť starostlivo vyhodnotiť spôsob vykonania činu, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, so zreteľom na to, že sa jednalo o mladistvého páchatel'a. Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že obžalovaný E. S. nebol iniciátorom ani hlavným aktérom výtržnosti, pripojil sa k útoku na poškodeného až po jeho páde na zem, kedy ho minimálne raz kopol. Toto konanie obžalovaného S. nezanechalo na poškodenom žiadne preukázateľné poranenia. Z týchto okolností prípadu odvolací súd vyvodil záver, že

závažnosť konania obžalovaného E. S. bola nepatrná, a preto v zmysle § 95 ods. 2 Trestného zákona skutok, ktorého sa obžalovaný dopustil, nie je trestným činom.

Vzhľadom na skutočnosť, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie a správne zistil skutkový stav, bolo možné uvedený nedostatok odstrániť v odvolacom konaní postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, kedy odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému E. S. a sám vo veci rozhodol rozsudkom. Konanie obžalovaného E. S., pre ktoré bola podaná obžaloba, by mohlo byť prejednané v priestupkovom konaní, avšak prejednaníu priestupku bráni zákonná prekážka uvedená v § 20 ods. 1 zákona č. 372/1990 Z.z. o priestupkoch v znení účinnom pred 01. 02. 2014, a to uplynutie 2 - ročnej prekluzívnej lehoty, a s ním spojený zánik zodpovednosti za priestupok. Za daného právneho stavu, keď skutok uvedený v obžalobe vo vzťahu k obžalovanému E. S. nie je trestným činom, bol odvolací súd povinný podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Odvolacie námietky obžalovaného M. S. smerovali tiež proti výroku o treste so zameraním na neprímeranosť uloženého druhu trestu, kedy sa obžalovaný domáhal uloženia peňažného trestu v prípade uznania viny. Odvolací súd len stručne poukazuje na to, že súd prvého stupňa správne ustálil, že skutok uvedený v obžalobe spáchal obžalovaný M. S. v súbehu so skutkom, pre ktorý bol právoplatne odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 0T/12/2013 zo dňa 10. 01. 2013, ktorým mu bol pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok a trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 2 roky. Hoci sa obžalovaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia Okresným súdom Bratislava V dňa 10. 02. 2015 osvedčil, nenastala fikcia, že sa naňho hľadí, akoby nebol odsúdený, a to z dôvodu, že doposiaľ nevykonal uložený trest zákazu činnosti, preto správne súd prvého stupňa pri posudzovaní potreby uložiť súhrnný trest na toto odsúdenie prihliadal. Správne súd prvého stupňa ustálil u obžalovaného prevahu počtu priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi, dostatočne prihliadol na mieru zavinenie obžalovaného i jeho osobu, keď bol opakovane súdne trestaný i priestupkovo postihnutý, a z týchto skutočností vyvodil potrebu sankcionovať obžalovaného súhrnným podmieneným trestom odňatia slobody za súčasného zrušenia výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 0T/12/2013 a prevzatia výroku o treste zákazu činnosti z pôvodného rozhodnutia podľa § 42 ods. 1, § 41 ods. 1 a § 42 ods. 2 Trestného zákona. Správne súd prvého stupňa upravil trestnú sadzbu ustanovenia § 364 ods. 1 Trestného zákona (až na 3 roky), keď v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona zvýšil spodnú hranicu o jednu tretinu, a ukladal trest v sadzbe 1 až 3 roky. Zákonu zodpovedá aj uloženie trestu odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby i určenie skúšobnej doby vo výmere 16 mesiacov. Takýto trest zodpovedá závažnosti konania obžalovaného M. S., dostatočne zohľadňuje možnosti jeho nápravy a odzrkadľuje aj požiadavky generálnej prevencie. Odvolací súd sa s výrokom o treste uloženom obžalovanému M. S. plne stotožňuje.

Odvolací súd nezistil žiadne dôvody na zrušenie či zmenu napadnutého rozsudku vo vzťahu k obžalovanému M. S., v tejto časti považuje rozsudok za vecne správny a zákonný, preto podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obžalovaného Ľubomíra Farenzenu ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.